

Első fejezet

– Ez az, Eaden! Ma van a napja, hogy lepipáljuk Han Solót!

Dash Rendar hátradőlt, és szinte tapintható volt az elégedettsége, ahogy kipillantott az Outrider pilótafülkéjének ablakán.

Jó érzés volt. Majdhogynem kéjes. És akárhányszor csak eldicskekszik majd, hogy milyen gyorsan tette meg a Kessel Futamot, újra meg újra ezt fogja érezni!

A Kessel Futam. Minden pilóta vágy- és rémálma, a végső teszt, a mindennél nagyobb kockázat. Aki belevág, nemcsak a szállítmányát vagy hírnevét, de az életét is kockáztatja, ugyanakkor... már az, aki végigcsinálja, akkora arcot növeszt, hogy egyik-másik kocsmá ajtaján be se fér. A hozzáértők azonban nagyon is jól tudják, hogy nemcsak üres hengegéről van szó. És minél jobb eredményt ért el valaki a futamon, annál nagyobb lehet a mellénye.

– Hiúság – csóválta meg a fejét Eaden Vrill, de sötét, csillogó szemeit közben nem vette le a taktikai monitorról.

A nautoli mély, dörmögő hangja sokkal alkalmasabbnak tűnt a vízmélyi kommunikációra, és kellett némi idő, mire az ember megtanulta kihámozni a darabos hangokból, hogy mit is akart mondani, de az elmúlt évek alatt Dash már hozzászokott a partnere beszédstílusához.

– Magabiztosság! – fintorgott a csempész, akinek nem tetszett, hogy a társa egy pillanat alatt belerondított a vágyálmaiba.

– Az Outrider kétszer olyan prima hajó, mint a Falcon!

És akkor még finoman fogalmazott. Az erősen felspécizett és módosított YT-2400-ashoz képest Solo hajója – legalábbis az ő szemében – csak egy rakás ócskavas volt.

– Úgy érzem, némileg tévesen azonosítod magad a hajóddal – pislogott lassan Eaden. – Még csak nem is te építetted, és a birtoklás ténye nem ruház fel a tulajdonságaival. A sebessége például...

– Az, hogy milyen a hajó, az javarészt az én érdemem!

– Ennek kénytelen vagyok ellentmondani – pislogott ismét laposakat a nautoli. – A javításokat és fejlesztéseket szinte teljes egészében LE-BO2D9 végezte. A többi pedig vitathatatlanul az én kiváló navigációs képességeimnek köszönhető.

– Akkor most ki az, aki nyávog? – mordult fel Dash. – Hiúságám a jó édes...

– Úgy állítod be a dolgot, mintha kérkednék, pedig nem – csóválta meg a fejét a másodpilóta. – De nyugodtan javíts ki, ha esetleg tévesen értelmezném a színes és igen szemléletes kirohásaidat! Egyébként pedig hamarosan elérjük a Vermet.

Dash azonnal a navigációs pult felé fordult, és bekapcsolta a belső hírközlőt.

– Hé, Leebo, mindjárt belépünk a Verembe!

– Ó, hát akkor mindjárt lemegyek hídba!

A válasz Kood Gareeda szarkasztikus hangján jött. Gareeda, a javítódroid előző tulajdonosa komikus volt, aki szüntelenül a Peremvidéket járta a műsorával.

És milyen okosan teszi! – gondolta Dash.

– Ezúttal próbáld meg nem összetörni a hajót! – tette hozzá Leebo. – És ha lehet, ne kelljen már megint lövöldöznöm!

– Jó, majd igyekszem – dűnnyögte Dash, majd robotpilótára kapcsolt. – Irány?

A nautoli fürgén betáplálta a szükséges koordinátákat a navigációs számítógépbe, s a röppálya egy pillanat múlva már élénk-sárga ívként jelent meg a taktikai monitoron.

– Ácsi! – fintorgott Dash. – Mi ez, valami járókeretes népünnepély?

– Már a pályagörbe, vagy a ránk váró út?

– Most nézd meg azt a nyamvadt görbét! Látsz te itt pirosat?
– Nem látok piros jelzést.
– És tudod, hogy ez miért van? Mert az általad kiszámított pályagörbe biztonságos!

– Ami azért gond, mert... miért is?
– Mert az ilyen utakkal, meg azzal, ha csak poroszkálunk, nem tudjuk megdönteni Han Solo rekordját!

Eaden Vrill pislogott néhányat hatalmas, sötét szemeivel, aztán csápszerű fürtjei úgy emelkedtek meg, mint ahogy egy ember a szemöldökét húzza föl.

– Azt akarod, hogy új röppályát számítsak ki?
– Azt akarom, hogy mi legyünk azok, akik megdöntik Solo rekordját!

– Én csak óvatos próbáltam lenni. A raktérben levő áru értékes, de fizetséget csak az után kapunk, hogy leszállítottuk.

– Na ugye! – tárta szét a karjait Dash színpadiasan. – Csak eggyel több ok, hogy behúzzunk! Úgyhogy új útvonaltervet akarok! Ugyanolyan közel kell repüljünk az Örvényhez, mint Solo. Vagy még közelebb.

Eaden morgása alig érte el az emberi hallásküszöböt, így Dash sem értette, hogy mit dörmög. A másodpilóta ujjai villámgyorsan cikáztak a navigációs konzol fölött, s hamarosan a taktikai monitoron virító pályagörbe is változni kezdett. Ez már sokkal jobban megközelítette az Örvényt, s az élénksárga szín rögvest haragosvörösre váltott.

– Az univerzumban semmi sem állandó – mondta Eaden hal-
kan. – Se a csillagok pályája, se a naprendszer...

– Ami azonban a humanoid fajok élethosszát tekintve érdektelen – legyintett Dash, azzal átváltott kézi vezérlésre, az új pályára állította a hajót, és aktiválta a hiperhajtóművet.

Egészen apró ugrás volt csupán, amivel megközelítették a kívánt vektort. A Verem közelében amúgy is majdhogynem lehetetlen volt a hiperúrben haladni. A hely gravitációja minden járművet azonnal visszarántott a valós térbe. Még akkor is, ha az ember történetesen nagyobb teljesítményűre büttykölte a hajtóműveit. Mint például Dash.

És akkor még nem is volt szó az aszteroidamezőt körülölelő radioaktív csillagködőről, amitől minden navigációs műszer megbolondult.

Ezen a helyen átjutni egyedül fény alatti sebességgel lehetett, s akkor is csak a csillagköd peremén. És elég egy kicsit is letérni az előre kiszámított röppályáról, hogy egy csinos aszteroida, vagy a fekete lyukakból álló Örvény gravitációs mezeje elintézzze a hajót.

Már épp visszatérni készültek a valós térbe, amikor az Outrider vadul megremegett. Dash nyugtalanul vonta össze a szemöldökét. Valami nagyon nem volt rendben!

Már épp szólni akart a másodpilótájának, hogy ellenőrizze a pályaadatokat, amikor a hajó akkorát rándult, mint egy megbokrosodott tauntaun, s a következő pillanatban már ki is lépett a hiperútból.

– Mi a bánatos...

– Káosz anyánk! – jajdult fel Leebo a hírközlőben. – Jönnek!

– Kik jönnek? – csattant föl Dash dühösen, miközben a taktikai monitor egyre zagyvább adatain próbált kiigazodni.

– Birodalmiak! Egy Interceptor osztályú birodalmi cirkáló, hat óra irányából!

Dash három nyelven káromkodott egyszerre, amit néha egy-egy könnyebb vuki szitokkal is megfűszerezett. Az Interceptorkat négy jókora gravitációgenerátorral szerelték föl, amik elég erősek voltak ahhoz, hogy egy kisebb hajót kirántsanak a hipertérből, vagy épp ellenkezőleg – megakadályozzák, hogy belépjen. Ők pedig szépen belesétáltak a csapdába, amit a birodalmiak feltehetően épp a Kessel Futamon részt vevő csempészeknek állítottak fel.

A hajó balra dőlt, mire a szerelődroid éles, fémes hangon kezdett sikoltozni.

A taktikai konzolon végre ismét értelmezhető adatok tűntek föl. Az Outrider a Veremhez olyan közel lépett ki a hipertérből, hogy kis híján összecsókolózott egy aszteroidával. S ha a cirkáló hamis gravitációs mezeje csak néhány másodperccel hamarabb

rántja vissza őket a valós térbe, ütköztek is volna. Még hozzá elég csúnyán.

Dash a konzolon kívül minden mást igyekezett kizárni a tudatából. Tőlük balra egy tojásdad meteor lebegett az űrben, akkora, mint amekkorák a régi idők gyarmatosító hajói voltak. Úgy pörgött és forgott ott, lassan, méltóságteljesen a hosszanti tengelye körül, mint egy hegy a kőtörmelék-óceánban.

Dash egy pillanat alatt döntött. A mögötte lebegő kisbolygó mögött fognak elrejtőzni.

Balra fordította a teherhajót, és az ionhajtómű kapcsolójára tenyerelt. Az Outrider a tojásdad kisbolygó felé lódult, s a hatalmas, élettelen kődarab hátborzongató sebességgel száguldott feléjük. Aztán, amikor már az egész elülső ablakot betöltötte, s a távolságmérő szenzorok folyamatosan sípoltak, Eaden kőmerev arccal húzta ki magát.

– Céltárgy közvetlenül előttünk.

– És föl! – csikorogta Leebo a belső hírközlőn át.

Lézersugarak söpörtek végig a kisbolygó felszínén, s ahogy felnézett, még a vér is megfagyott Dash ereiben. A birodalmi cirkáló ott lebegett a gigantikus szikla árnyékában, orrlövegeit egyenesen az Outriderre szegezve.

Leebo leadott egy rövid sorozatot, de az energianyalábok ártalmatlanul csúsztak le a könnyű cirkáló energiapajzsairól.

Dash azonnal bedöntötte a hajót, és átszáguldottak a kisbolygó alatt. A birodalmiak következő sortüzét még így is épp csak sikerült elkerülniük.

– Mit csinálsz? – sivította Leebo.

– Bebizonyítom, hogy a méret nem minden!

Dash tovább gyorsított, miközben átszáguldottak az aszteroida alatt – annak hosszanti tengelyével párhuzamosan –, s a túloldalon éles szögben felhúzta a hajó orrát.

A cirkáló ötször akkora volt, mint az Outrider, ami egyben azt is jelentette, hogy jóval lomhább, és sokkal ügyetlenebbül manőverezik. Mire a birodalmi hajó parancsnoka rájön, hogy Dash mit is csinál, megfordítja a hajóját, és ismét célra fordítja az ütegeit, a célpont már rég köddé vált.

A csempész legalábbis nagyon remélte, hogy így lesz.

Az Outrider szabályos félkört írt le, és bekapcsolta a manőverező hajtóműveit. Egy újabb fordulóval máris a cirkáló mögött volt, és kilótt az Örvény felé.

– Pályamódosítás! – vakkantott oda Dash a navigátorának, aztán gyors pillantást vetett a hátsó monitorokra.

Pont, ahogy remélte. A birodalmi hajó kapitánya menekülésként értelmezte a manővert, s azonnal utánuk eredt – épp a Verem felé. De még a fordulót sem fejezte be, amikor az Outrider már az ellenkező irányba száguldott, a fekete lyukak felé.

– Néha úgy gondolom – mondta Eaden, miközben úszóhártyás ujjai az irányítópult kapcsolói fölött cikáztak –, hogy címeres elmebeteg vagy. Felteszem, olyan röppályát akarsz, amit még a birodalmiaknak sincs kedvük követni.

– Azt akarom, hogy azt higgyék, inkább a halált választottam, mint a fogságot.

– Akár ott is hagyhattuk volna a fogunkat! – nézett rá szúrós szemmel a nautoli.

– Imádom az optimizmusodat! Mennyire vagyunk az Örvény peremétől?

– Két egész háromtized fényórára, és közeledünk.

Dash a taktikai monitorra sandított, és a tekintete a gravitációs mezők elmosódott, narancssárga körvonalait kereste. Ha sikerül lerázniuk a cirkálót, a megfelelő pillanatban lépnek be a hiperúrbé, és a megfelelő szögből közelítik meg az Örvényt, és persze több szerencsájük van, mint ami bárkinek is kijár, akkor a sebességüket kihasználva úgy suhanhatnak végig az Örvény külső peremén, ahogy egy ügyesen elhajított kő kacsázik végig a víz felszínén.

Elméletileg akár sikerülhet is. Már, ha a fekete lyukak rettenő tömege, és az egymással interferáló gravitációs hullámok nem bolondítják meg teljesen a navigációs rendszerüket, és a hiperútból sem rántják ki őket újfent. És sikerül végigtáncolniuk a szingularitások generálta bonyolult röppályán. No meg persze, időben elég messze jutnak a birodalmi cirkáló gravitációs generátoraitól.

Eaden vérlázító nyugalommal vette sorra a lehetőségeket és sorolta elő a kockázati tényezőket. Szavait Leebo hisztérikus tirádája egészítette ki, ami egyszerre zúdult rájuk minden hangszóróból.

De csak amíg Dash mindkettőjüket túl nem üvöltötte.

– Bármennyire is utálok a konkurenciát idézni – morogta –, tudjátok, hogy Han Solo mit szokott ilyen esetekben mondani?

– Kérlek, világosíts föl! – mondta Eaden, kételtű létere elképesztően szárazan.

– Hát csak azt, hogy nem érdekelnek a számok! – közölte Dash.

Aztán, ahogy a navigációs számítógép felcsipogott, az ionhajtóművek kapcsolójára tenyerelt.

Két kézzel.

Második fejezet

Imádom a műsorodat, és mindig visszajövök egy kis utánpótlásért! És tizedszer is eljövök, hogy megnézzek a következő koncerteden – Egy Örök Rajongó.

Javul Charn az arca előtt lebegő holografikus üzenetet bámulta. Első pillantásra épp olyan volt, mint az összes többi rajongói levél, de a zsigerei azt súgták, hogy ez egyáltalán nem az.

Hanem figyelmeztetés.

Ha az ember csak bizonyos betűket olvas össze... olyan ez, mint egy szórejtvény, vagy anagramma... Ha ezt kihagyja, ha csak minden második... harmadik betűt veszi... átvariálja a szavak sorrendjét... ebben Dara sokkal jobb mint ő...

Egyébként meg hogy a csudába jutott át ez az üzenet Kendara Farlion szűrőjén? Végtére is a menedzsere feladata lenne, hogy ne engedje a gondjaira bízott sztárt belefulladásni a rajongók leveleibe!

Van ebben a levélben egy rejtett mintázat, a betűk dőlésében, a szavakban... de jó időbe telt, mire sikerült kibogarásznia és összeraknia.

Vigyázz magadra. A következő koncerteden eljönnek érted. Kitartás.

A következő koncerten... ez állt az üzenetben. De semmi sem garantálta, hogy korábban nem lesznek problémák.

A következő fellépése kicsit több mint egy hét múlva lesz a Rodián, s ez nyitja majd a Magvilágok irányába tartó koncertkörútját, aminek utolsó állomása az Alderaan.

Elszorult a torka, és hirtelen nagyon magányosnak érezte magát.

A kabin ajtaján túl a luxusjacht legénysége – a Nova's Heartöt az első holoalbuma után nevezte el, ami tízmilliárd példányban kelt el – szorgoskodott, s ügyelt rá, hogy a személyes fellépések, koncertkörutak, holoadások és riportok örök és végtelennek tűnő körforgása olajozott gépezetként működjön.

Valakinek azonban minden erőfeszítésük ellenére sikerült ki játszania a biztonsági intézkedéseket, és még itt, a hajó szívében is üzeni tudott neki.

Karcsú, bronzbarna kar nyúlt át a válla fölött, és bökött az üzenetre.

– Az ördögbe is, JC! Ez meg mi a bánat?

– A fenébe is, Dara! – csattant föl Javul, aki ijedtében majd kiesett a székéből. – Muszáj mindig ilyen csöndben belopakodnod? Mi lenne, ha mondjuk, kopognál?

Ahogy megperdült a forgószékkal, még épp elcsípte a másik nő arcára kiülő sértett arckifejezést.

– Mióta kell kopognom, ha be akarok jönni az irodádba? És nem lehetne egy kicsit finomabban? Ha így beszélnél a kamerák előtt, mindjárt lenne körülöttem némi hírverés!

– Igazad van, sajnálom! – fújt nagyot Javul. – Csak annyira megijesztettél, hogy majd összecs... Megijesztettél, na!

– Nem vagyok meglepve – csóválta meg a fejét Dara. – Ki küldte azt az üzenetet?

– Milyen üzenetet? – kérdezte Javul nagy ártatlanul.

– Késő! Én is elolvastam. Vigyázz magadra? Mégis, kitől jött? A többi rajongói leveled azért nem pont ilyen hangvételi.

– Egy hosszabb üzenet volt, amiből úgy kellett összevadászni a szavakat...

– Figyelmeztetés – bólintott Dara.

Javul beharapta az alsó ajkát, ami szavak nélkül is annyit jelentett, hogy ő is erre a következtetésre jutott.

– Szóval figyelmeztetés – ismételte meg Kendara, és sötét ibolyaszín szemei tágra nyíltak. – Van egy zaklatód, JC, és csak az

idő a megmondhatója, hogy mennyire kell komolyan vennünk a kis édest!

Egy zaklató. Ahogy Dara kimondta, az egész sokkal súlyosabbnak és valószínűbbnek tűnt.

Nyugalom! Lélegezz mélyeket!

– Ja... úgy fest – motyogta. – És ez nem is az első ilyen üzenet. Az előző koncert után is kaptam egyet. Emlékszel a fekete tűzliliomokra?

– Hogy emlékszem-e? Hm... igen, mondhatjuk, hogy emlékszem. De... úgy érted, nem ajándéknak szánták őket?

Javul megrázta a fejét. Még mindig tisztán emlékezett a körülöttük szállongó, átható illatú fekete virágsziromesőre. A Birodalmi Szórakoztató Központban való fellépésük után történt, s ahogy felfelé tartottak a jacht rámpáján, egyszer csak záporozni kezdtek rájuk a fekete virágok.

– Azt hiszem, az is egy figyelmeztetés volt. Tudatni akarta velem, hogy akár ezt is képes megszervezni.

– Mármint, hogy... ő?

– Ez csak feltételezés. Az üzenetek mindig névtelenek.

– Értem. Akkor az a sok rizsa a kulturális sokszínűségről, meg arról, hogy a fekete liliom mennyire drága virág az Elomon, nem volt több...

– Igen, én találtam ki az egészet. Nem akartam, hogy ti is... tudod...

Kendara csípőre tette a kezét, s ahogy megcsóválta a fejét, egy rakoncátlan, narancssárga tincs hullt a szemébe.

– Igen, tudom. Nem akartad, hogy megtudjuk, veszélyben van az életed. Ami meglehetősen... mi is a leginkább idekívánckozó szó... hülye ötlet volt. Végül is én csak a menedzsered vagyok, aki többek közt a biztonságodért is felel! És mire való a menedzser, meg a biztonságiak, ha nem engeded, hogy ügyeljünk a biztonságodra? Megáll az eszem! Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy ilyen fontos dolgot eltitkolsz előlem! Én nemcsak a menedzsered vagyok, de a legjobb barátod is! Emlékszel? Én vagyok az, aki kölyökkorunk óta mindig kihúzott a szarból! És azt hiszem, nem kell emlékeztesselek, mi mindenre képes egy ilyen

megszállott alak! Emlékszel még az úgynevezett kalandjainkra a Tatuinon? A zabrak úrjáróra, aki úgy gondolta, hogy te lennél számára az ideális feleség? Arra a fickóra, aki ki akarta vásárolni Chalmunt, belőled meg helyi dizózt akart faragni? Aztán, amikor megjöttek a rohamosztagosok...

Javul felemelte a kezét, hogy elejét vegye a további szóáradatnak.

– Igazad van! Igen, igazad van! Szólnom kellett volna. De... először csak arra gondoltam, hogy valami túlpörgött rajongó, aztán meg... nem is tudom. Arra gondoltam, hogy ha a fickó a Coruscanton van, mi meg elhúzzuk a csíkot... hogy szóval...

– Hát pedig nagyon úgy fest, hogy ő is oda megy, ahová mi megyünk.

Javul úgy érezte, hogy egyre nehezebben kap levegőt. Az ölébe ejtette a kezét, s az összeérintett ujjhegyein megcsillantak a körmeibe ágyazott szivárványkövek.

– De most már tudod. Mit gondolsz, mit kellene csinálnunk?

Dara oldalra billentette a fejét, aztán némi töprengés után bólintott.

– Két dolgot tehetünk. Először is két csoportra oszthatom a kíséretedet, másfelől bérelhetek neked testőrt.

– A kétfelé osztás még rendben is volna, de... testőr?

– Akár több is! Kemény, marcona fickók, acélos tekintettel és villámgyors reflexekkel. Olyanok, akik elijeszítik a zaklatókat.

– Nem is tudom – ingatta a fejét Javul. – Már így is pokolian nehéz elkerülni a feltűnést, és ha most szerződünk egy biztonsági szolgálattal, mindjárt jóval többen leszünk, és gyakorlatilag nem fogunk tudni lemenni a térképről, akkor sem, ha akarunk.

– Nem biztonsági szolgálatra gondoltam.

– Akkor... honnan kerítünk ilyen acélos meg marcona fickókat?

– Tudod – mosolyodott el Dara, kivillantva szabályos, hófehér fogait –, soha nem gondoltam volna, hogy valaha is ilyet mondok, de annak is megvannak az előnyei, ha valaki Mos Eisleyből származik. Pontosan tudom, honnan kerítünk egy ilyen testőrt!

Harmadik fejezet

Leebo egészen az Örvény pereméig kardoskodott az ellen, hogy belépjenek a hiperűrbe.

– Ha abbahagyta, hogy úgy visít, mint egy hajtóműbe szorult, elaggott mynock, biztosítsd a fegyverrendszereket! – ripakodott rá Dash, amikor már zsongott a feje a droid tirádájától.

Magasságos galaxis! Hogy is hihette, hogy egy droid, ami egy komikus mellett dolgozott, és amit arra programoztak, hogy szinte paranoiásan rettegjen az életéért, igazán üde színfolt lesz egy csempészhajón?! Persze, ha végre rászánna az időt, és venné a fáradságot, hogy átprogramozza, valószínűleg egy marék tökmag kibernetikus megfelelője maradna Leebo jelenlegi személyiségéből.

De az ilyen hisztériás rohamok idején végül is ez sem tűnt olyan nagy veszteségnek...

– Nulla-nulla-háromnál? – villant szeme a navigátorára.

– Az már egy kicsit közel van az Örvényhez – rázta meg a fejét Eaden.

– Gondolod? Leebo, könnyítenünk kellene a rakományon!

– Azt akarod, hogy kezdjek el mindenféle kacatokat kidobálni? – sápítózott a droid.

– Igen, de a „könnyítsünk a rakományon”, egy kicsit szakszerűbben hangzik!

– Ezek még mindig itt lihegnek a nyomunkban! – morogta Eaden.

– Remek! Egy perc, és mindjárt azt hiszik, hogy csak sikerül elkapniuk!

– Most! – bólintott a másodpilóta.

Dash leheletnyit módosított a pályagörbén, és ismét növelni kezdte a sebességüket. A taktikai monitoron feltűntek a cirkálóból utánuk küldött lézersugarak, és a hajó megremegett, ahogy a pajzsok elnyelték a jókora energiamennyiséget.

– Rakományt könnyíteni... most!

– Ballaszt kidobva! – csikorogta Leebo.

A tatot, és a mögöttük nyújtózó úrt mutató monitorokon jól látszott a hajófar mögött szétterülő törmelékfelhő, amit a gravitációs mezők pillanatok alatt ezerfelé húztak és csavartak. Aztán a következő pillanatban maga az Outrider is úgy kezdett rángatni, mint egy megvadult öszvér. A szingularitások nemcsak a kidobott ballasztot kezdték darabokra szaggatni.

Dash már a fogát csikorgatta tehetetlen dühében, amikor Eaden megadta a jelet.

– Nulla-nulla-három. Mehet!

Dash ismét gyorsított, és az utolsó pillanatban húzta ki a hajót a gravitációs örvények közül. A lehető legnagyobb fény alatti sebességen repültek, de az Örvény rettentő erővel nyúlt utánuk, és próbálta őket a mélybe rántani. Az Outrider megállás nélkül rázkódott, és félt volt, hogy bármelyik pillanatban darabokra törhet.

– A bal oldali hajtómű le fog állni – mondta Eaden csöndesen, s közben végig az állapotjelzőn tartotta a szemét.

– A fenébe is! – dühöngött Dash. – Miért nem a központi hajtómű?!

Azt még lehetne ellensúlyozni a perifériálisakkal, legfeljebb veszítenének a sebességükből. De így nem fognak tudni rendesen manőverezni, ami ezen a helyen felér egy halálos ítélettel!

Vadul szitkozódva döntötte be derékszögben a hajót, ezzel is próbálva messzebb kerülni a gravitációs örvényektől.

– Bal oldali hajtómű leáll.

Apró remegések sora futott végig a hajótesten, és Dash érezte, ahogy súlyos izzadságcseppek görögnek le a hátán. Pedig ő csak olyankor szokott izzadni, amikor ideges. A felismeréstől persze csak még jobban izzadt.

Hamarosan már a homlokáról is folyt a víz, de annyi időre sem merté levenni kezét a kapcsolókról, hogy letörölje. Persze, ha a következő néhány másodpercben nem sikerül kimászniuk ebből az egyre erősebb gravitációs csapdából, akkor végül is mindegy is lesz, hogy izzad-e vagy sem.

– Kapcsold ki a biztonsági szubrutinokat! – szúrta a foga közt a szót. – Irány a hiperúr!

– De túl közel vagyunk a...

– Tudom! Nem érdekel! Csináld!

– De egyenesen a Vad Úr felé...

– Tudom! Csináld már!

Eaden kikapcsolta a hiperhajtómű biztonsági szubrutinjait. Az egész művelet alig néhány másodpercig tartott, de ebben a helyzetben ez felért egy örökkévalósággal.

– Tudod, hogy ez nagyon veszélyes játék...

– És te tudod, hogy nyakig ülünk a slamasztikában? – vicso-rodott el Dash.

Aztán, ahogy a hiperhajtómű kijelzője zöldre váltott, azonnal a kapcsolókra csapott.

A hajó egy pillanatig hezitálni látszott – ami persze csupán érzécsalódás volt, de abból a lehető leggyilkosabb fajta –, majd a csillagok elmosódott csíkokká nyúltak, s az Outrider belépett a hiperúrbe.

– Nohát – hallották Leebo hangját a belső hírközlőben. – Ez igazán nagyon vicces volt! De könnyörgök, a belátható jövőben hagyjuk a további mókázást! De még a távoliban is!

– Némi vállveregetés igazán időszerű lenne! – dőlt hátra a szé- kében Dash, és végre volt érkezése kitörölni szeméből az izzad- ságot. – Épp most úsztunk meg egy birodalmi támadást, a biztos halálról már nem is beszélve... és...

Ahogy a műszerfalba épített kronométerre pillantott, szélesen elvigyorodott.

– És úgy nézem, fejhosszal mi vezetünk a Kessel Futamon!

– A dolog egyetlen szépséghibája – köszörülte meg a torkát Eaden –, hogy a Kessel Futam – és a Nal Hutta – épp az ellenke- ző irányban van.

De a csempészt még ez a megjegyzés sem tudta lelombozni. Úgy vigyorgott, mint aki épp most nyert vagy egymillió kreditet.

– Semmi vész! Amint magunk mögött tudjuk ezt a csúnya környéket, máris kilépünk a hiperútból, és irány a Nal Hutta! Még így is a határidő előtt teljesítjük a szállítást, és akkora bónuszt kapunk, hogy abból akár kétszer is helyrepopofoztathatjuk a hajtóművet!

– Nem hinném – csóválta meg a fejét lassan a másodpilóta.

– És miért is?

Mintha csak maga a hajó akarta volna megválaszolni a kérdését, az Outrider vadul megrándult, s kilépett a hiperútból.

– Mert a másodlagos hiperhajtómű is meghibásodott.

Elég volt egy gyors diagnosztikát lefuttatni, hogy kiderüljön, egyik hajtóműben sem maradt annyi használható alkatrész, amivel kijavíthatták volna a másik hibáit. Nem maradt más lehetőségük, mint ismét beizzítani az ionhajtóműveket, és a legnagyobb fény alatti sebességgel a legközelebbi csillagkikötő felé indulni.

– Alig harminckét egész hat tized standard órányi út – jelentette be Eaden, miután ellenőrizte a navigációs számítógép adatait. – De ott sem találunk megfelelően felszerelt javítóműhelyt.

Ennyit a csillagkikötőkről. Dash kábán bámult kifelé az ablakon, és hitetlenkedve ingatta a fejét.

– És Nal Hutta?

– Negyvennégy egész hét tized órányi út.

A pilóta gyors fejszámolásba kezdett. Most, hogy az ismert csempésztútvonal mentén mindenfelé birodalmi őrzérek nyüzsgtek, csak ionhajtóművekkel továbbindulni, nagyon cinkesnek tűnt. Egy újabb csapdából már biztosan nem tudnák kivágni magukat.

– És mennyi idő lenne eljutni a Tatuinra?

– Durván harminchat óra. De miért pont a Tatuinra?

Hogy miért pont a Tatuin? Ami a galaxis pöcegödrének legmélyén van?

Ugyanakkor...

– Mert Kerlew is ott van. És nála jobban senki sem ismeri ezeket a hajtóműveket. Plusz rajta kívül senki másnak nem engedném meg, hogy hozzányúljon az Outriderhez.

– Az emberek javíthatatlanul szentimentálisak.

– És lágyagyúak! – tette hozzá a gépházban kuksoló Leebo.
– Az gondolom mindenkinek egyértelmű, hogy szükségünk lesz egy másik hajóra, ha időben le akarjuk szállítani a rakományt a Nal Huttára. És akkor osztoznunk kell a hasznon azzal a másik kapitánnyal. És ki tudja, hogy osztozkodás után marad-e elég kreditünk, hogy megjavíttassuk ezt az ócska...

Dash mondat közben fojtotta belé a szót – egy könnyed mozdulattal kikapcsolta a belső hírközlőt.

– Mire várunk még? – húzta föl a szemöldökét. – Irány a Tatuin!

Negyedik fejezet

Hamar kiderült, hogy az Outridernek jó darabig dokkban kell majd állnia. És ami még ennél is pocsékabb hír volt, hogy egy egész vagyona fog kerülni a javítása. Márpedig, ha egy másik pilótára és hajóra lesz szükségük az áru leszállításához, az csúnyán megkurtítja a hasznukat. És akkor még nem is vették számításba, hogy megbízható és épp ráérő pilótát találni Mos Eisleyben, aki hajlandó őket elvinni a Nal Huttára, miközben az örökké áskálódó Jabba épp egy pofás kis háborút robbantott ki a Jiliac és Besadii klánok közt... szinte hiábavaló erőfeszítésnek tűnt.

Dash és Eaden a 92-es dokkban hagyták a hajót, és Chalmun kocsmája felé indultak, a Kerner téren. Mos Eisleyben ez volt a kocsmá – a hely, ahová az úrjárók java legalább egyszer ellátogattott. Akadtak itt persze más kocsmák is, de Chalmuné volt a legnagyobb és a legpatinásabb. No meg itt lehetett a legkönnyebben elvegyülni a tömegben, ami az olyanoknak, akik illegális üzletekben utaztak, komoly pluszt jelentett.

Maga az ivó mintha kizárólag csak apró boxok és csöndes hátsó szobák labirintusából állt volna, amik ideális helyet biztosítottak az üzleti megbeszélésekhez. A hátsó ajtó és a pincén keresztül kivezető titkos folyosók pedig olyan biztosítékot jelentettek, amik mindenkit megnyugtattak.

Dash cudar hangulatban volt, amikor Eadennel az oldalán belépett az ivóba, de igyekezett mosolyt erőltetni magára, miközben ismerős arcokat keresett a tömegben.

Akadts is egy pár, de olyan, akikre a rakományát is rábízta volna, alig egy maroknyi. A vendégek java amúgy is régi díjakkal és trófeákkal teleaggatott, lassan kiöregedő fogatversenyző volt. De pár ingyen italra még mindig jók voltak.

– Tied a bal oldal, enyém a jobb – morogta oda Dash Eadennek. – Kicsit smúzolunk, és próbáljuk kideríteni, hogy kinek az idejébe fér bele egy gyors kiruccanás a Nal Huttára.

– Én nem... smúzolok – mondta a nautoli fagyosan.

A csempész az együtt lehúzott évek alatt már egy egész listát írt össze azokról a dolgokról, amit a nautoli méltatlannak vagy becstelennek tekintett.

– Honnan tudod, hogy olyat nem csinálsz, ha abban sem vagy biztos, hogy mit jelent?

– Bármit is jelent, én ilyet nem csinálok! Körbejárok, kicsit kedveskedem, és udvariasan megkérdezem a szóba jöhető jelölteket, hogy hajlandóak lennének-e egy fuvart lebonyolítani a Nal Huttára, de... ennyi.

Dash a hajába túrt, és felsóhajtott.

Talán nem kellene megmondania, hogy épp az előbb foglalta össze a smúzolás lényegét.

– Rendben... nézd, nem is kérek többet tőled! De azért vegyük át még egyszer, csak hogy biztos lehessen benne, ugyanolyan típusú pilótát keresünk.

– Olyat keresünk, akinek jelenleg nincs munkája, és pénzre van szüksége – mondta a másodpilótája kimérten.

– És megbízható – tette hozzá Dash. – Fontos, hogy megbízható legyen! Már így is épp elég rossz, hogy osztoznunk kell a hasznon, nem kell azzal tetéznünk, hogy valami becstelen trógeret bérelünk fel...

Eaden Vrill végighordozta a tekintetét a kocsmán, aztán jelentőségteljesen pislantott mindkét pár szemhéjával. A nautoliknál többé-kevésbé ez volt az ironikusan felhúzott szemöldök megfelelője.

– Okos fiú – biccentett Dash. – És most gyérünk, hajtsunk fel egy hajót, meg egy viszonylag megbízható pilótát!

Eaden a fajára jellemző kecsességgel siklott végig az asztalok mentén, magára hagyva a csempészt. Dash nagyot sóhajtott, aztán ő is nekiindult.

Az asztalok közti szűk folyosókon itt is, ott is úrjárók ácsorogtak, mások a boxok csöndes félhomályában társalogtak. Az első körben veszélyes lenne bármelyik csoporthoz is odamennie, vagy bepofátlankodnia egy privát beszélgetés kellős közepébe, de most tesz egy kört, megmutatja magát, hogy lássák, keres valamit – vagy valakit.

Igyekezett minél több pillantást elcsípni, s már félúton járt, amikor az egyik asztalnál egy ismerős sullusti úrjárót pillantott meg. Dwanar Gher, a sullusti is észrevette őt, és barátságosan intgetve invitálta az asztalához.

Nem volt egyedül – a kör alakú asztal mellett ült egy toydari, és egy Nanika Senoj nevezetű nő, akivel Dashnek még évekkal ezelőtt volt egy futó kalandja. Ami azon egyszerű oknál fogva ért véget, mert a nő... hát egyszerűen megőrült érte. És tőle.

Nanika igazán szemrevaló nő volt – fehér bőrű, vörös hajú, nagy, melegbarna szemekkel. És olyan természettel, ami egy fogatversenyzőt is megszégyenített volna. Mindegy, hogy hol volt és kivel, vagy épp mit csinált, mindig mindenben neki kellett a legjobbnak lennie.

Ahogy a nő rámosolygott, Dash egy pillanatig legszívesebben megfordult volna, hogy odébbálljon. Valószínűleg ez lett volna a logikus lépés. De fel kellett hajtson egy hajót és egy pilótát, így... nem finnyáskodhat.

– Üdv, Nani! Hogy megy a bolt?

– Nem panaszkodhatok – mondta a nő, és mélyen Dash szemébe nézett. – Csak tudod, odakint az úrben mindig fázik az ember lánya, ha nincs, aki melegítse. Vagy akihez hazajöhetne.

Gher elfordult, hogy elrejtse a vigyorát.

– Ugyan már! – legyintett Dash. – Te már rég túltetted magad rajtam, kislány! Mindent tudok. Leebótól.

– És téged nem zavar, hogy egy pletykafészek droiddal kell dolgoznod? – szűkült össze a nő szeme. – Én nem hagynám, hogy mindenféle pletykákat terjesszen, és az sem érdekelne, hogy

ki programozta. Én mondom neked, szívem, az a konzervdoboz csupa rosszindulatú ostobaságot hord össze, amire nem lenne szabad...

– Hagyjuk! – legyintett Dash, aztán a sullustira mosolygott.
– Mi a helyzet, Dwanar?

A sullusti lehetetlenül széles szája vigyorra görbült.

– Az üzletfelem – ezzel a pókhasú toydari felé biccentett, aki tíz méternél messzebb akkor sem repült volna, ha a szárnyai történetesen bírják, mert a szíve rögvest felmondta volna a szolgálatot – épp egy gyümölcsöző tranzakcióhoz keres olyan pilótát, aki nem ijed meg a saját árnyékától.

Dash pulzusa a gyümölcsöző tranzakció kifejezés hallatán hirtelen megugrott, s egy pillanatra még arról is elfeledkezett, hogy miért is van itt valójában. Aztán lemondó sóhajjal csóválta meg a fejét.

– Szíves-örömezt segítenék, de az Outrider sajnos pillanatnyilag nem megy sehová. Sőt tulajdonképp én is pilótát keresek, aki elvinné a rakományom a Nal Huttára.

– Manapság mindenki igyekszik a lehető legmesszebb elkerülni a huttok lakta rendszereket – szortyintott Gher. – Tudod, a klánok közti helyzet meglehetősen... feszült.

Nani szótlanul kortyolgatta az italát, és a pohara pereme fölött Dasht fürkészte. Persze, ha egy pillantással ölni lehetne, akkor Dash már egy baktatartályban lett volna.

– Nem megyek vele semmire! – fújtatott a toydari. – Csak vesztegeti az időmet, Gher! Pedig azt ígérte, hogy felhajt nekem egy olyan úrjárót, aki képes...

– És így is lesz! – mondta a sullusti, és hatalmas szemei őszintén csillogtak. – Csak még egy kis türelmet kérek, Unko!

– Könnyű magának a türelemről papolni! – fortyogott a toydari. – Nem maga veszít óránként ezerötszáz kreditet!

– Nani meg te... miért nem ti vállaljátok el a melót? – kérdezte Dash.

– Pillanatnyilag másfelé vagyunk elkötelezve. Unkónak pedig olyasvalakire van szüksége, aki azonnal felszállhat.